

LBRIS

We know
books

În seria

CLUBUL FETELOR DE LA CRIME

au apărut

1-ul pe lista morții

A 2-a șansă

Al 3-lea caz

4 Iulie

Al 5-lea călăreț

**JAMES
PATTERSON**

ȘI MAXINE PAETRO

rao international publishing company

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATTERSON, JAMES

A 6-a țintă / James Patterson și Maxine Paetro ; trad.: Cristina-Teodora

Brait / Lingua Connexion – București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-115-2

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON & MAXINE PAETRO

The 6th Target

© 2007 by James Patterson

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

CRISTINA-TEODORA BRAIT / LINGUA CONNEXION

© Editura RAO 2010
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2011

ISBN 978-606-609-115-2

Mulțumiri

Mulțumirile noastre se îndreaptă către profesioniștii care ne-au pus la dispoziție cu generozitate timpul și cunoștințele lor: doctor Maria Paige, psihiatru și autor, doctor Humphrey Germaniuk, patolog criminalist și legist în Trumbull County, Ohio; căpitan Richard Conklin, șeful Departamentului de Poliție din Stamford, Connecticut; Allen Ross, medic, Montague, Massachusetts; experții legali Philip Hoffman, New York City; Melody Fujimori, San Francisco și Mickey Sherman, excelent avocat de drept penal, Stamford, Connecticut.

Mulțumiri speciale documentariștilor noștri minunați Don MacBain, Ellie Shurtleff și Lynn Colomello.

Capitolul 1

Fred Brinkley, un ucigaș la pândă, stă așezat cu umerii lăsați și privirea-n pământ, pe bancheta albastră, tapițată, de pe puntea superioară a feribotului. Soarele de noiembrie, asemenea unui ochi mare și alb, dogorește pământul în timp ce catamaranul brânzează Golful San Francisco. Fred Brinkley își ridică deodată privirea spre soare.

O umbră cade peste el și o voce de copil întrebă:

– Domnule, ați putea să ne faceți o poză?

Fred scutură din cap – nu, nu, nu. Furia îl face să se încordeze asemenea unui arc de ceas și-și simte capul strâns ca într-o menghină.

Ar vrea să-l strivească pe copil ca pe o insectă.

Fred își întoarce privirea și fredonează un cântecel în minte: „Ay, ay, ay, ay, Sau-sa-lito-lindo“, încercând să oprească vocile din mintea sa. Ca să se liniștească, pune mâna pe Bucky prin haina impermeabilă de doc albastru, însă vocile continuă să-i vibreze în cap cu intensitatea unui ciocan rotopercutor.

„Ratat. Rahat cu ochi.“

Pescărușii scot sunete ascuțite, ca de copii. Deasupra, soarele dogorește în ciuda cerului înnorat, dezvăluind parcă tuturor întunericul din sufletul lui Fred. Ei știu ce făcuse el.

Pasageri în pantaloni scurți și șepci care fotografiază Insula Angel, Alcatrazul, Podul Golden Gate.

O barcă trece în viteză, cu pânza principală strânsă. Valurile-i ajung la parapet. Fred se încovoie, mintea lui înțelege nenorocirea care se apropie. Vede vela mare a bărcii învârtindu-se. Aude pocnitura puternică. O, Doamne! Barca!

Cineva trebuie să plătească pentru asta.

Fred tresare în momentul în care feribotul intră cu zgomot în marșarier și puntea vibrează la andocare.

Se ridică în picioare, se înghesuie prin mulțime și trece printre cele opt mese albe și printre rândurile de scaune uzate în timp ce „colegii” săi de feribot îl privesc cu suspiciune.

Intră în compartimentul deschis de la proră, vede o mamă care-și admonestează fiul, un băiat de vreo 8-9 ani cu părul șaten-deschis.

– Mă scoți din minți! strigă femeia.

Fred simte că arcul cedează. „Cineva trebuie să plătească.”

Își strecoară mâna dreaptă în buzunarul de la haină: îl găsește pe Bucky.

Pune degetul pe trăgaci.

Feribotul se oprește brusc la locul de andocare. Oamenii încearcă să se sprijine apucându-i pe cei jur și chicotind între ei. Se adună în rânduri șerpuitoare, de la proră și de la pupă.

Fred o fulgeră cu privirea pe femeia care continuă să-și umilească fiul. E mică de statură, poartă pantaloni trei-sferturi de culoarea bronzului, iar bluza albă, din material moale, îi evidențiază conturul sânilor și sfârcurile tari.

– Ce e cu tine, totuși? strigă ea acoperind zgomotul motoarelor. Chiar mă enervezi, băiete.

Bucky e în mâna lui Fred, un Smith & Wesson model 10, pulsând cu o viață proprie.

Vocea tună: „Ucide-o! Ucide-o! Și-a ieșit din minți!”

Bucky țintește între sâni femeii.

POC!

Fred simte smucitura de la reculul armei, o vede pe femeie dându-se un pas înapoi, scoțând un mic scheunat și zărește o pată înroșind bluza ei albă.

Bun!

Băiețelul urmărește căderea mamei lui pe punte cu ochii săi mari și rotunzi și scapă înghetata de cășuni din con. Urina i se prelinge pe partea din față a pantalonilor.

Și băiatul a făcut un lucru rău.

POC!

Capitolul 2

O pânză albă, orbitoare se așază peste mintea lui Fred în timp ce sângele se prelinge pe punte. „Bucky-cel-de-încredere” e fierbinte în mâna lui. Fred își plimbă privirea pe punte.

Vocea din capul lui urlă: „Fugi. Salvează-te. N-ai făcut-o cu intenție”.

Uitându-se cu coada ochiului, Fred vede un bărbat care se pregătește să-l atace, cu fața contorsionată de furie și flăcările iadului în priviri. Fred își întinde brațul.

POC.

Un alt bărbat, un asiatic, cu ochii negri, severi, și o gură subțire ca o linie albă, dă să-l apuce pe Bucky.

POC.

O femeie de origine afro-americană stă în apropiere, imobilizată de mulțime. Se întoarce spre el, cu obraji ei rotunzi și ochii mari. Îl privește fix în ochi și... îi citește gândurile.

– În regulă, băiete, îi spune, întinzând o mână tremurătoare, destul. Dă-mi arma.

Femeia știe ce a făcut. De unde știe?

POC.

Fred se simte inundat de ușurare văzând cum cade femeia care-i citise gândurile. Mulțimea din micul compartiment se mișcă în valuri, ferindu-și capul cu mâinile. Se îndreaptă întâi spre stânga, apoi spre dreapta, după cum își întoarce Fred capul.

Le este frică de el. De el.

La picioarele lui, negresa ține un telefon în mâinile însângerate. Respirând zgomotos, femeia apasă tastele cu degetul mare.

Nici să nu te gândești! Fred pune piciorul pe incheietura ei. Apoi se apleacă și o privește în ochi.

– Trebuia să mă fi oprit, îi spune printre dinți. Era de datoria ta.

Bucky își rotește gura țevii la tâmpla ei.

– Nu! imploră ea. Te rog.

– Mamă! strigă cineva.

Un puști negru, slăbuț, de vreo 17-18 ani, se îndreaptă spre el cu o bucată de țevă pe umăr. O ține ca pe o bătă.

Fred apasă trăgaciul în momentul în care nava se mișcă brusc – POC.

Glonțul deviază. Țeava de metal cade pe punte, alunecând câțiva pași. Băiatul aleargă spre femeie, se aruncă peste corpul ei. O protejează, oare?

Oamenii se lasă jos sub bănci și țipetele lor se ridică inconjurându-l ca niște limbi de foc.

Pasarella fu coborâtă și zăngănitul ei metalic se alătură zgomotului motoarelor. Bucky fixează mulțimea în timp ce Fred se uită peste parapet.

Estimează distanța.

E mai bine de un metru până la structura de sprijin a pasarelei și apoi un salt destul de mare până la doc.

Fred îl pune pe Bucky în buzunar și se prinde cu ambele mâini de parapet. Se arcuiește, sare și aterizează pe tălpile pantofilor săi Nike. Un nor trece prin fața soarelui, învăluindu-l, făcându-l invizibil.

„Mișcă-te repede, marinarule. Du-te.“

Și chiar așa face – sare pe doc și se îndreaptă în fugă spre piața de produse ecologice, unde se „dizolvă“ în puhoiul de oameni din parcare.

Merge pe jos, aproape relaxat, jumătate de stradă până la Embarcadero.

Fredonând încetșor, el coboară în pas vioi treptele spre stația de metrou și nu se oprește din fredonat nici după ce urcă în trenul care-l duce spre casă.

„Ai reușit, marinarule.“

Partea întâi

ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST BĂRBAT?

Capitolul 3

Eram liberă în acea dimineață de sâmbătă de la începutul lunii noiembrie, dar am fost chemată la locul unei crime pentru că în buzunarul victimei se afla cartea mea de vizită.

Săteam într-o cameră de zi întunecată, dintr-o casă pentru două familii de pe Seventeenth Street și mă uitam la un biet nemernic pe nume Jose Alonzo. Fără cămașă, cu o burtă mare, umerii încovoiați și încheieturile mâinilor încătușate la spate, ședea pe o canapea decolorată, cu arcurile lăsate într-o parte. Capul îi căzuse în piept și lacrimile i se adunau sub bărbie.

Nu-mi era deloc milă de el.

– I s-au citit drepturile? l-am întrebat pe inspectorul Warren Jacobi, fostul meu partener care acum mi-era subaltern.

Jacobi tocmai împlinise 51 de ani și văzuse, în douăzeci și cinci de ani, mai multe victime ucise, decât ar trebui să vadă zece polițiști în toată viața lor.

– Da, i le-am citit eu, locotenente. Înainte să mărturisească.

Pumnii lui Jacobi tresăriră pe lângă corp. Pe fața lui ridată se citea dezgustul.

– Îți înțelege drepturile? l-am întrebat pe Alonzo.

A dat din cap și a început să se smiorcăie din nou:

– N-ar fi trebuit s-o fac, dar m-a înfuriat atât de tare.

O fetiță, cu o fundă murdară în păr și cu un scutec ud atâr-nându-i până la genunchi, se agăța de piciorul tatălui ei. Boce-tele ei îmi rupeau inima.

LIBRIS

We know books

— Ce a făcut Rosa de te-a înfuriat? — I-am întrebat pe Alonzo. Chiar vreau să știu.

Rosa Alonso era întinsă pe podea, cu fața ei frumoasă întoarsă către peretele scorojit de culoarea caramelului, cu capul despicat de fierul de călcat pe care soțul ei îl folosise să o doboare și să-i ia viața.

Masa de călcat se prăbușise în jurul ei ca un cal mort, iar în aer se simțea mirosul de apret ars.

Ultima dată când o văzusem pe Rosa, îmi spusese că nu putea să-și părăsească soțul deoarece ar urmări-o s-o ucidă.

Mi-aș fi dorit din inimă ca ea să-și fi luat copilul și să fi fugit.

Inspectorul Richard Conklin, partenerul lui Jacobi, cel mai nou și cel mai tânăr membru al echipei mele, intră în bucătărie. Rich turnă mâncare de pisici într-un bol pentru un motan bătrân, vârgat cu portocaliu, care mieuna pe masa laminată de bucătărie. Interesant.

— Se poate să rămână singur aici mult timp, zise Conklin peste umăr.

— Sună la Protecția animalelor.

— Au zis că sunt prea ocupați, locotenente.

Conklin porni robinetele și umplu un bol cu apă.

— Știți ce mi-a spus, doamnă polițist? Începu Alonzo. Mi-a zis: „Găsește-ți o slujbă“. Mi-am ieșit din fire, înțelegeți?

L-am țintuit cu privirea până când și-a întors fața dinspre mine și a strigat către soția sa moartă:

— N-am vrut să fac asta, Rosa. Te rog. Mai dă-mi o șansă.

Jacobi îl luă pe bărbat de braț, îl ridică în picioare spunând:

— Da, te iartă, amice. Hai să mergem.

Copilul lansă un nou val de urlete când Patty Whelk, de la Protecția copilului, intră pe ușa deschisă.

— Bună, Lindsay, mă salută ea, călcând pe lângă victimă. Cine e mica prințesă?

Am ridicat fetița, i-am luat panglica murdară din părul cârlionțat și i-am încredințat-o lui Patty.

— Anita Alonzo, i-am spus cu tristețe, de acum ești în mâinile statului.

Eu și Patty am schimbat priviri neputincioase în timp ce ea o ridica în brațe pe fetița bosumflată.

Am lăsat-o pe Patty scotocind prin dormitor după un scu-tec curat. În timp ce Conklin a rămas să-i aștepte pe legiști, eu i-am urmat pe Jacobi și Alonzo afară, în stradă.

Mi-am luat rămas-bun de la Jacobi și m-am urcat în Fordul meu Explorer vechi de trei ani, parcat lângă cei cinci metri de gunoi de pe stradă. Abia întorsesem cheia în contact când mi-a sunat telefonul Nextel, de la centură. „E sâmbătă. Lăsați-mă naibii în pace.“

Am răspuns la al doilea țârăit.

Era superiorul meu, Anthony Tracchio. O tensiune neobișnuită i se simțea în voce în timp ce se silea să ridice vocea peste sunetul ascuțit al sirenelor.

— Boxer, îmi zise, au avut loc împușcături pe unul dintre feriboturi. Pe *Del Norte*. Sunt trei morți. Câțiva răniți. Am nevoie de tine aici. Urgent.

Capitolul 4

Am avut o presimțire sumbră gândindu-mă la iadul care trebuie să se fi dezlănțuit ca să-l scoată pe șeful meu din casa lui confortabilă din Oakland într-o zi de sâmbătă. Presimțirea deveni și mai sumbră în momentul în care am văzut șase mașini de poliție parcate la intrarea spre dig și încă două de patrulă pe trotuar, de-o parte și de alta a terminalului Ferry Building.

Un polițist de patrulă mă strigă:

– Pe aici, locotenente. Îmi făcu semn cu mâna să o iau pe aleea dinspre sud care ducea la doc.

Am trecut pe lângă mașinile de patrulă, ambulanțe și auto-speciale de pompieri și am parcat lângă terminal. Am deschis portiera și am pășit în ceața de afară, la o temperatură de 15 grade Celsius. O briză destul de puternică isca valuri suficient de mari să facă feribotul *Del Norte* să se legene la locul de andocare.

Activitatea poliției trezise interesul mulțimii și o mie de oameni se plimbau între Ferry Building și piața agricolă, făcând fotografii și întrebându-i pe polițiști ce se întâmplase. Parcă ar fi putut să adulnece mirosul de praf de pușcă și sânge din aer.

M-am aplecat pe sub banda galbenă care înconjura docul și i-am salutat cu o mișcare a capului pe polițiștii pe care îi cunoșteam. Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe Tracchio strigându-mă pe nume.

Șeful stătea la locul de acces pe feribot.

Purta un blazer din piele, pantaloni kaki marca Dockers și șuvița pieptănată peste chelie, fixată cu pomadă Vitalis. Îmi făcu

semn să urc la bord. La fel se întâmplă și în povestea cu păianjenul și musca.

M-am îndreptat spre el, dar înainte să ajung la jumătatea pasarelui, am fost nevoită să mă dau la o parte să las să treacă doi paramedici cu o targă pe roți ce sălta între ei.

Ochii mi-au căzut pe victimă, o femeie masivă de origine afro-americană, cu fața acoperită aproape în întregime de o mască de oxigen și cu o perfuzie în braț. Cearsăful înfășurat strâns în jurul corpului ei era înmuiat în sânge.

Am simțit o durere în piept, cu o secundă înainte ca mintea mea să înțeleagă tragedia.

Victima era Claire Washburn!

Cea mai bună prietenă a mea fusese împușcată pe feribot!

Am apucat targa, încercând s-o opresc, până când unul din paramedici, o femeie blondă solidă care ținea de partea din spate, țipă la mine:

– Doamnă, la o parte!

– Sunt polițist, i-am răspuns, deschizându-mi jacheta ca să-i arăt insigna.

– Poți să fii însuși Dumnezeu, îmi zise blonda. O ducem la Camera de gardă.

Am rămas cu gura căscată și-mi simțeam pulsul în urechi.

– Claire, am strigat, alergând pe lângă targă în timp ce roțile acesteia se rostogoleau cu zgomot de pe pasarelă pe asfalt. Claire, sunt Lindsay. Mă auzi?

Nici un răspuns.

– Care e starea ei? am întrebat-o pe femeie.

– Înțelegeți că trebuie să o ducem la spital?

– Răspunde-mi, la naiba!

– Habar n-am!

Am stat neputincioasă în timp ce paramedicii deschideau ușile ambulanței.

Trecuseră mai bine de zece minute de când primisem apelul de la Tracchio. Claire zăcuse pe puntea feribotului în tot acest timp, pierzând sânge, încercând să respire cu o gaură de glont care-i sfâșiase pieptul.